

EEN ROY GRACE-THRILLER

PETER JAMES

EEN DODELIJKE GOK

**'Een ongelooflijk spannende pageturner,
onmogelijk om weg te leggen!'**

Goodreads

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

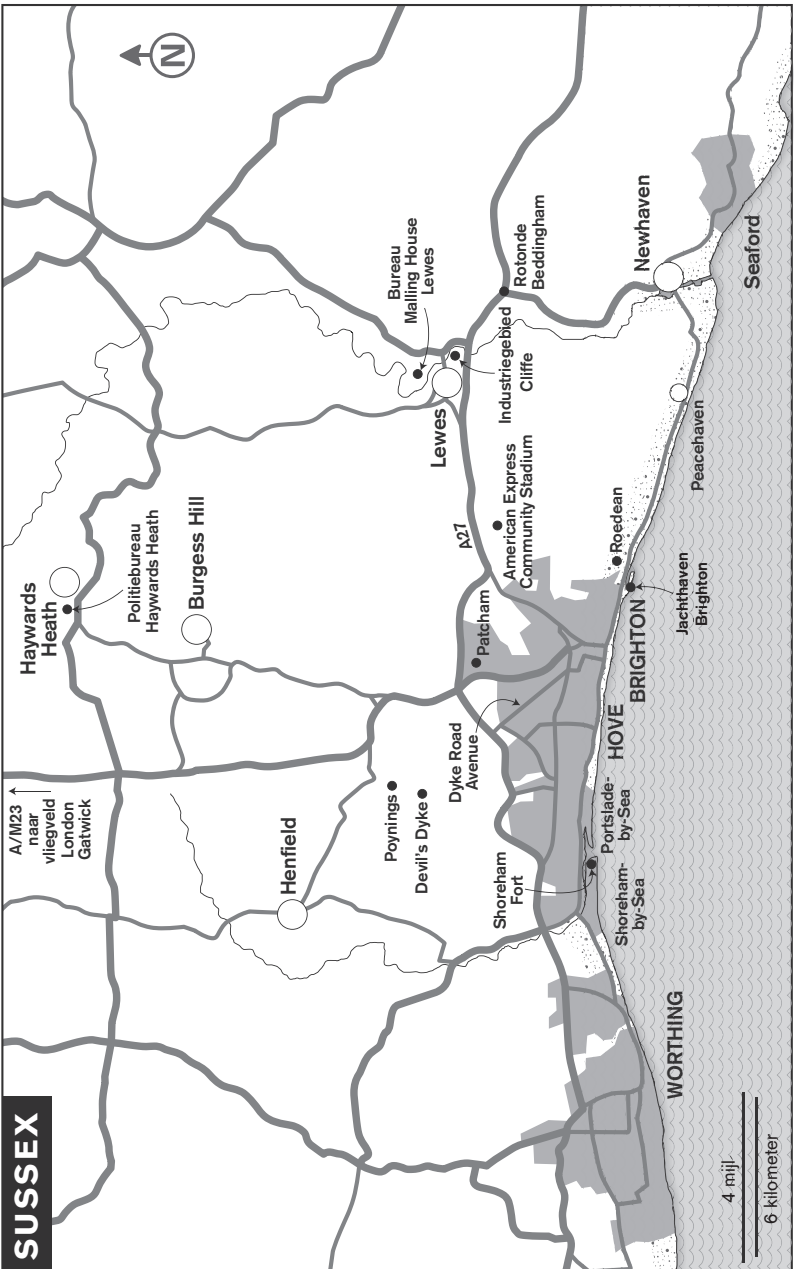
Peter James

Een dodelijke gok

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

SUSSEX

A/M23
naar
vliegveld
London
Gatwick

Haywards
Heath

Politiebureau
Haywards Heath

Burgess Hill

Henfield

Poynings ●
Devil's Dyke ●

Dyke Road
Avenue

Patcham

American Express
Community Stadium

Bureau
Malling House
Lewes

Lewes

Industriegebied
Cliffe

Rotonde
Beddingham

Shoreham-
by-Sea

WORTHING

Portslade-
by-Sea

HOVE

BRIGHTON

Rodean

Jachthaven
Brighton

Peacehaven

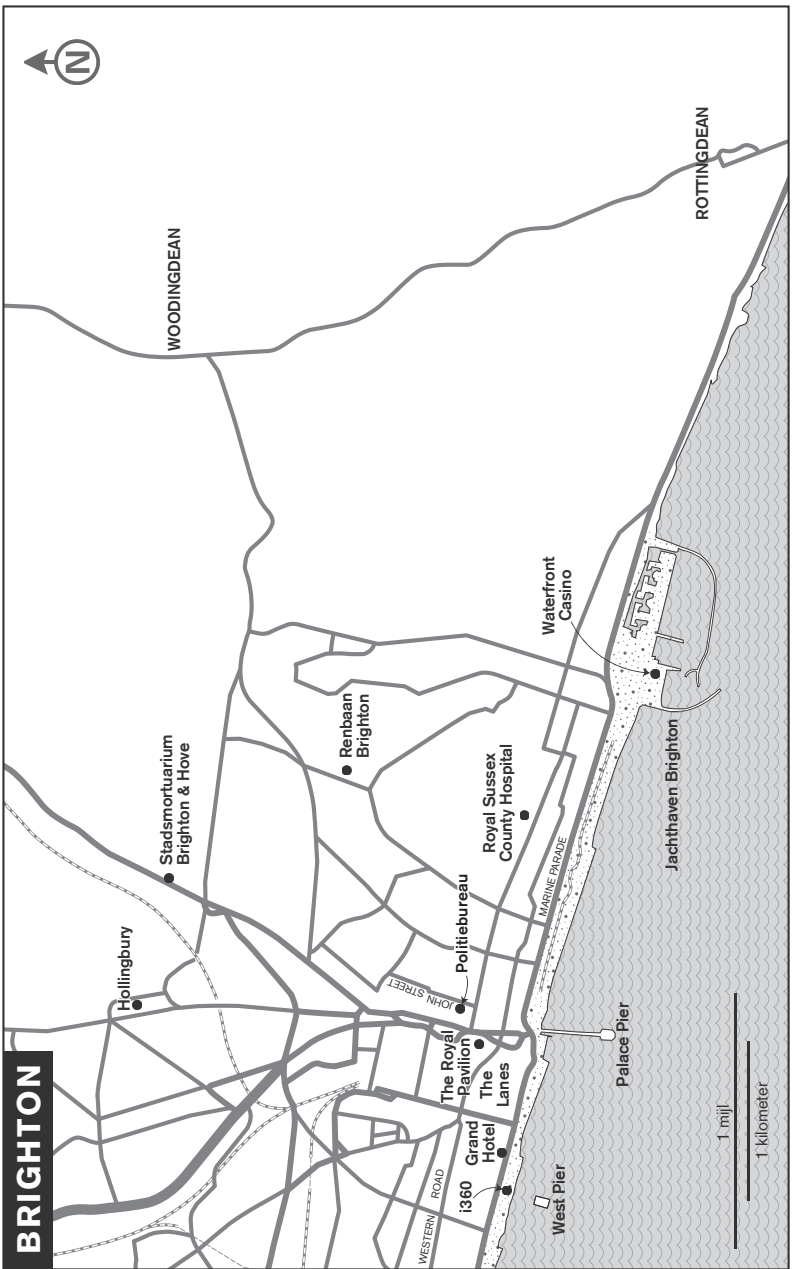
Newhaven

Seaford

4 mijl.

6 kilometer

BRIGHTON

I

Donderdag 10 augustus

Het witte balletje stuitte over de getallen op het draaiende roulettewiel en ging langs 36, 11, 30. Tikke-tok. Tikke-tok. Het ketste van een ruitvormige bumper af. Tikke-tok. Danste. Ratelend langs de rand, springend over de getallen 12, 35, 3 en terugstuitend op de rand.

Kipp Brown keek er in zwijgende concentratie naar. Zijn zenuwen stonden strak. Dit was het moment, terwijl de draaiing langzaam vertraagde. Het moment dat de tijd bevroor.

‘Rien ne va plus,’ verklaarde de croupier als een getimede opname. Dat was vrij zinloos, want Kipp had niets meer om in te zetten. Het lag allemaal daar, in die nette torentjes van fiches op tafel. Op zijn vaste getallen, zijn geluksgetallen en een paar willekeurige.

Allemaal daar.

Het schoolgeld. De hypotheekaflossing. De afbetalingen voor zijn auto's.

Tikke-tok. Dat stomme balletje had geen idee hoeveel er afhing van waar het landde; geen idee hoeveel geld Kipp Brown, de enige gast aan deze tafel op de grote-gokkersverdieping, had ingezet op deze draaiing van het wiel. Het wist niet wat uitgerekend deze draaiing van het roulettewiel voor Kipp betekende. En de verveeld kijkende vrouwelijke croupier ook niet.

Er hing zo veel af van slechts zes van die zesendertig zwarte en rode getallen. Zo veel.

Het was een perfect gevormd keramisch balletje, nog geen tweeënhalve centimeter groot. Het had geen brein. Het wist niet dat de man aan tafel, die ernaar keek zoals een buizerd van tweehonderd meter hoogte naar een veldmuis keek, alles had ingezet op nummer 2, 4, 15 en hun burens.

Geen enkel idee. Geen idee dat Kipp Brown tot voor kort een van de rijkste mannen in de stad was geweest. Dat hij in juli vorig jaar op een avond bij dit casino was weggelopen met meer dan een miljoen pond winst – de grootste som die iemand ooit op één avond in het Waterfront Casino van Brighton had gewonnen.

Het wist ook niet dat hij het sindsdien allemaal weer had verloren aan precies dezelfde tafels.

Dat hij de afgelopen maanden, zijn oordeelsvermogen aangetast door de stress van zijn oplopende schulden en zijn totaal rampzalige privéleven, de overwaarde van zijn huis had ingezet en verloren.

Zijn zakelijke vermogen.

Zo'n beetje alles.

2, 4 of 15. Alsjeblieft.

Tikke-tok. Het balletje rolde nummer 2 in, en toen er weer uit. Hij bleef er ongerust naar zitten staren, met zijn drankje in zijn handen. Het was elf uur 's avonds geweest en hij had uren geleden al moeten vertrekken. Morgenochtend moest hij Mungo een lift naar school geven en dan meteen door naar een vroege bespreking met een nieuwe, potentieel grote cliënt. Hij zou nu thuis moeten zijn, uitrusten. Zijn zicht was wazig. Zijn brein was moe. Uitgeput omdat hij al de hele avond probeerde zijn verliezen goed te maken. Maar hij kon het niet laten. Het wiel zou het uiteindelijk goedmaken, zoals altijd gebeurde. Zoals altijd was gebeurd.

Toch?

Als je lang genoeg aan de tafel bleef.

Tikke-tok. Het balletje danste over 15 heen. Toen 4.

Ja!

Vier! Fantastisch, een homerun! Het is gelukt!

Terwijl hij ernaar keek, stuiterde het balletje plotseling en onverklaarbaar, alsof er door een of andere kracht aan werd getrokken, de 4 weer uit. 17, 11, 1, 31.

Kom op.

Klik.

Het balletje landde tussen twee schotjes.

Het cijfer verscheen op het scherm boven de tafel.

16.

Ongelooflijk.

Hij dronk zijn gratis Hendrick's met tonic op, pakte een stukje komkommer en kauwde ernstig en ontroostbaar terwijl de croupier zijn nette stapeltjes fiches opveegde.

Kipp Brown, een lange, fitte man van vijfenveertig, normaal gesproken met een goede houding, liep met hangende schouders naar de kassier.

Achter zich hoorde hij het geluid dat de achtergrondmuziek van zijn leven vormde. Zijn geheime, tweede leven waar slechts weinig mensen behalve zijn vrouw Stacey van wisten – en haar vertelde hij, schuldbewust, voornamelijk over zijn winsten en zelden over zijn verliezen.

Tikke-tok.

Gevolgd door luid gejuich van de groep Chinezen die hier net als hij bijna elke avond kwamen. Zo te horen had een van hen flink gewonnen. Super. Hadden zij even geluk.

Elke avond waren die Chinese kerels hier en wonnen ze meer, of zo scheen het hem toe.

En de laatste tijd was hij ook elke avond hier, bezweek hij voor de gokkersdwaasheid en probeerde hij zijn verliezen goed te maken. Zoals vanavond.

Alleen viel er vanavond niets meer goed te maken. Niet voor hem.

Hij had zijn limiet bij het casino bereikt. De kassier probeerde alle zes zijn creditcards, maar schudde haar hoofd. Ze had het fatsoen om verontschuldigend te kijken.

Vrijdag 11 augustus

De eenentwintigjarige, vastgebonden op de stalen tafel in de vensterloze kelderruimte, lag smekend onder de verblindend witte lampen. Maar het geluid van the Kinks, ‘Mister Pleasant’, dat keihard speelde en eindeloos werd herhaald, overstemde hem – niet dat iemand hem buiten deze bedompte, geluiddichte kamer zou kunnen horen. Er hing een ranzige geur en er was een traliedeur naar een donkere zwembadruimte ernaast, waar volgens de geruchten meneer Dervishi’s krokodil leefde. Ryan Brent kon niet geloven dat dit allemaal echt gebeurde, dat het echt kon zijn.

Maar zijn folteraar, Gentian Llupa, wel. Llupa, een knappe man van drieëntwintig met een kort bruin gelkapsel en een serieus, bezorgd gezicht, was alleen maar bezorgd dat Ryan te snel dood zou gaan. Voordat de duizend sneetjes die hij voor het oog van de camera moest toebrengen voltooid konden worden.

*‘Mister Pleasant is good
Mister Pleasant is kind
Mister Pleasant’s okay...
Hey, hey.
How are you today?’*

Gentian herhaalde die woorden terwijl hij op zijn slachtoffer neerkeek. ‘En hoe gaat het met jou vandaag?’ Toen voegde hij eraan toe: ‘Hoe gaat je dag tot zover?’ Het was de favoriete uitdrukking van zijn baas, meneer Dervishi, en hij vond het ook een leuke. Iedereen in meneer Dervishi’s hechte team zei het, als een soort code. Meneer Dervishi bracht al zijn werknemers goede manieren en een gedragscode bij.

Zijn baas was extreem precies. Hij zou elke insnede in het lichaam van de naakte jongeman willen bekijken. Elke snee die hij op het punt stond te maken met het nieuw ingezette mesje van het stanleymes, om de jongeman een lesje te leren. Elk sneetje zou anatomisch correct zijn. Duizend lesjes. Te beginnen bij de enkelpezen, om weglopen onmogelijk te maken. Niet dat ontsnappen ooit een optie voor hem was geweest.

Zo veel pezen in het menselijk lichaam! Dat was een van de dingen die

Gentian in zijn thuisland Kosovo had geleerd als geneeskundestudent, voordat hij kennismaakte met meneer Dervishi en hem meer geld dan hij ooit had durven dromen was aangeboden om zijn studie in Engeland voort te zetten. Al hield meneer Dervishi hem momenteel te druk bezig om zijn studie te hervatten.

Hij zou vandaag werken vanaf een kleurengrafiek met daarop de pezen van het menselijk lichaam, die hij aan de muur naast de tafel had opgehangen. Eigenlijk hing de grafiek daar voor Ryan Brent, om hem een anatomielesje te geven. Gentian vertelde hem heel beleefd welke volgorde hij zou aanhouden. Hij had een prop stof klaar om in Brents mond te stoppen als hij te hard schreeuwde, al had meneer Dervishi dat liever niet, want hij luisterde graag naar het geschreeuw van zijn slachtoffers. Hij liet zijn videocollectie van wat er met mensen die hem kwaad maakten gebeurde graag zien aan andere werknemers. Zijn manier om hun loyaliteit te garanderen.

Pees voor pees.

'People say Mister Pleasant is good

Mister Pleasant is kind...'

'Alsjeblieft, alsjeblieft!' schreeuwde zijn slachtoffer. 'Ik zal het geld terugbetalen. Ik zal het allemaal terugbetalen. Alsjeblieft!'

'Nee,' zei Gentian. 'Dat kun je niet. En bovendien hou ik niet van mensen die geld stelen van de man die me een nieuw leven geeft. Vooral niet als ze daarnaast ook nog eens met zijn maîtresse naar bed gaan.'

'Dat wist ik niet. Eerlijk! Ik wist het niet. Doe dit alsjeblieft niet! Ik ben ook een mens, net als jij, maat. O god, laat me alsjeblieft gaan. Wat voor monster ben jij?'

'Waarschijnlijk de ergste soort!' Gentian glimlachte. 'Dat is niet fijn om te horen, hè? Ik ben namelijk de ergste soort en de beste soort. Ik ben eerlijk en ik ben loyaal. Ik doe wat me gezegd wordt. Ik zou dit allemaal nog veel erger voor je kunnen maken, maar dat doe ik niet, want ik ben net zoals die vent in dat liedje. Ik ben Mister Pleasant!'

Terwijl Gentian het stanleymes pakte, kondigde hij luid en duidelijk aan, ten behoeve van zijn slachtoffer: 'Nummer één!' Hij tuurde naar de grafiek. 'Nog een behoorlijk eind te gaan, hè? *How's your brand-new limousine?*'

'Mijn wat?'

'Alleen maar een stukje van de songtekst, laat maar.'

3

Vrijdag 11 augustus

Het telefoontje kwam om 11.23 uur binnen op Adrian Morris' privé-mobieltje. Een telefoontje dat het hoofd Beveiliging van het Amex-stadion al zes jaar vreesde. Sinds de dag dat zijn geliefde voetbalteam, Brighton & Hove Albion, naar dit schitterende nieuwe stadion was verhuisd, was het voor Morris nooit een kwestie geweest van *of*, maar van *wanneer*.

Het Amex-stadion was een van de grootste moderne oriëntatiepunten in Brighton & Hove. De majestueuze, afgeronde contouren vormden een harmonieus geheel met de glooiende heuvels van de South Downs. Het stadion stond aan de noordoostkant van de stad, niet ver van de campus van Sussex University en grenzend aan open platteland.

En, zoals Morris maar al te goed wist, het zou altijd een potentieel doelwit zijn. De beveiliging had een grote rol gespeeld in het ontwerp en was het neusje van de zalm, maar hij was ervaren genoeg om te weten dat de beste veiligheidssystemen op de wereld slechts zo goed waren als de mensen die ze bedienden.

Een krachtige mannenstem met een Oost-Europees accent sprak hem langzaam, nauwgezet en zelfverzekerd toe. 'Meneer Morris, ik hoop dat ik niet ongelegen bel. U moet weten dat er morgenmiddag een bom op of onder een stoel in het stadion zal liggen. Als u dat wilt voorkomen, is dat heel simpel. U hoeft alleen maar te regelen dat er bitcoins ter waarde van tweehonderdvijftigduizend pond worden gestort op een bepaald rekeningnummer. Peanuts voor u, vergeleken met de potentiële financiële strop van het annuleren van uw eerste Premier League-wedstrijd. Dat zou zo jammer zijn voor uw fans en de stad. Ik zal u later terugbellen met nadere instructies. Mijn verontschuldigingen als dit ongelegen komt. En het is echt beter om de politie hier niet bij te betrekken, want die zullen de zaak alleen maar heel gevaarlijk voor u vertragen.'

Klik.

De beller had opgehangen. De timing was opzettelijk en onberispelijk. Morgen zou hier de eerste thuiswedstrijd van het team in de Premier League plaatsvinden – het zou een van de best bezochte en bekeken wed-

strijden in de geschiedenis van de club worden. In de geschiedenis van de stad.

Maar Morris hield nog steeds de telefoon tegen zijn oor. Hij staarde vanuit de glazen observatiecabine boven de Noord-tribune van het stadion naar een zee van blauwe en witte plastic stoelen, die morgenmiddag allemaal vol zouden zitten. De aftrap was zaterdag om 17.30 uur. Zijn gezicht voelde warm, zijn lichaam klam, en hij dacht koortsachtig na over wat hij zojuist had gehoord.

Was dit echt of nep?

Op zijn telefoonschermje stond *Onbekend nummer*. Het zou bijna zeker ontraceerbaar zijn, een prepaidnummer.

Volgens de regels van de voetbalbond had het hoofd Beveiliging in een stadion op een wedstrijddag senioriteit boven de politie, vanaf de tijd dat het publiek binnenkwam tot nadat ze waren vertrokken. Een verantwoordelijkheid die Morris onder normale omstandigheden graag op zich nam, maar niet nu.

Hij belde het mobiele nummer van agent Darren Balkham. De politie-man was ergens op het terrein, bezig met de eerste van twee grondige routine-inspecties op de dag voor een wedstrijd – die nog eens zou worden herhaald door een gespecialiseerde opsporingsdienst met politiehonden vlak voordat het publiek op de wedstrijddag binnenkwam.

Balkham leidde de politieoperaties voor Brighton & Hove Albion al twintig jaar effectief en discreet, en onder zijn bevel had er nog nooit een groot incident bij een thuiswedstrijd plaatsgevonden. Hij zei tegen Morris dat hij er meteen aan kwam.

Tijdens het wachten overwoog Morris zijn opties. De wedstrijd afblazen hoorde daar niet bij. En het losgeld betalen ook niet. Als ze één keer toegaven, liepen ze het risico dat ze straks bij elke wedstrijd werden gechanteerd.

Hij staarde naar de lege stoelen op de familietribune. Twee daarvan zouden straks bezet worden door twee van de grootste fans van de club: zijn vierjarige zoon Finley en zijn eigen vader. Een foto van hen samen stond in een lijstje op zijn bureau, allebei met wollen Seagulls-mutsen; de bijnaam van de club.

Even later kwam Darren Balkham binnen. De kalme, gedrongen politieagent in uniform, die een natuurlijk gezag uitstraalde, kwam met een grimmig gezicht naast hem zitten. Morris vertelde hem zo accuraat mogelijk over het telefoontje.

‘Oké, als eerste, Ade, heb je boze ex-medewerkers? Iemand die je onlangs hebt ontslagen en die misschien wraak wil nemen op de club?’

Morris kon niemand bedenken.

‘Hebben je beveiligingsmensen misschien onlangs met gekken te maken gehad?’

‘Nee, niemand die hiertoe in staat is. Maar ik zal het meteen nog even navragen bij Paul Barber.’ Hij belde de CEO van de club, bracht hem op de hoogte van de situatie en vroeg of hij wist van iemand die mogelijk de laatste tijd op wat voor manier dan ook boos was geweest op de club. Barber antwoordde ontkennend en vroeg geërgerd of dit betekende dat de wedstrijd moest worden afgelast. Morris verzekerde hem van niet.

Het Amex was een van de modernste voetbalstadions in Europa, of misschien wel de wereld. Weinig mensen wisten hoe uitgebreid de beveiligingssystemen waren. Op de monitoren boven hem kon Adrian Morris binnen een paar seconden zo ver op elk van de 30.750 zitplaatsen inzoomen dat hij de tijd op het horloge van een toeschouwer kon aflezen. Met de nieuwste cameratechnologie kon hij elke centimeter van het gebouw zien, boven en onder de grond, alsmede de directe omgeving. Niemand kon gezien binnenkomen of vertrekken.

Balkhams eerste actie was om contact op te nemen met de afdeling Zware Criminaliteit van Surrey en Sussex en te praten met de dienstdoende SIO, de hoogste onderzoeksrechercheur. Vandaag was dat hoofdrechercheur Nick Fitzherbert. Morris bracht hem op de hoogte van het afpersingsdreigement en Fitzherbert zei dat hij een onderzoek zou starten en dat hij de commandopost en de belangrijkste rechercheurs zou informeren. Hij zou overleggen met de hoogste commandant, de Gold, en een trace laten aanbrengen op Morris’ telefoon. Hij zei ook dat hij een paar rechercheurs van zijn afdeling Zware Criminaliteit zou sturen.

In de tussentijd ging Morris al aan het werk. Als eerste belegde hij een dringende vergadering met zijn hele beveiligingsteam, en daarna stuurde hij de vierhonderd stewards die morgen bij de wedstrijd aanwezig zouden zijn het verzoek om twee uur eerder dan normaal binnen te komen. Op advies van de wedstrijdleider diende Balkham een aanvraag in voor aanvullende vrijwillige politie voor de volgende dag.

Morris vroeg de afdeling Camerabeelden om de opnames van afgelopen maand van alle camera’s op het terrein te bekijken, op zoek naar lieden die zich verdacht gedroegen.

Om zes uur die avond begon Morris’ team, samen met een aantal speurhonden en hun begeleiders, de grondigste doorzoeking van het stadion ooit. Ze waren bijna klaar toen drie uur later zijn privémobieltje weer ging.

‘Meneer Morris, ik hoop wederom dat ik niet ongelegen bel. U doet een

hoop moeite, zeer indrukwekkend. Uw inspanningen zijn prijzenswaardig. Ik zal het kort houden, want ik ben me ervan bewust, ondanks mijn waarschuwing over praten met de politie, dat u nu een opname- en traceerfunctie op uw telefoon hebt. Maar u zult me niet vinden, want ik gebruik zo'n prul van een toestelletje dat geen geomappingfaciliteiten heeft, oké? Dus luister, dit is echt verspilde moeite. U zult die bom niet vinden, geloof me. Betaal gewoon dat geld en voorkom dat u bloed aan uw handen krijgt. Deze club is zo ver gekomen, zou het niet ontzettend tragisch zijn als het allemaal verloren ging voor een beetje kleingeld? Vertrouw me als-tublieft, behandel me als uw vriend, niet als uw vijand. Ik wil u helpen. Ik bel later nog een keer terug.'

'Wie ben jij?' vroeg Adrian Morris.

Maar de verbinding was al verbroken.

Eerste druk oktober 2023

Oorspronkelijke titel *Dead if You Don't*

Oorspronkelijke uitgever Pan Books, an imprint of Pan Macmillan

Copyright © 2018 Really Scary Books/Peter James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie De Weijer Design/Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

Kaarten © ML Design

ISBN 978 90 261 6762 1

ISBN e-book 978 90 261 6763 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6764 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.